

[Geert-Jørgensen.]

Naar jeg nu et Øjeblik skal se paa den finansielle Side, saa skal jeg ikke indlade mig i finansielle Beregninger, men jeg gaar ud fra, at de Tal, som den højtærede Socialminister opgiver, i det væsentlige er rigtige. Jeg kan ikke selv gaa dem efter, dertil savner jeg den fornødne Sagkundskab og har ogsaa savnet den fornødne Hjælp. Det er heller ikke det, der interesserer mig allerstærkest

Dog er der jo dette, at selve Lovforslagets Gennemførelse vil koste Staten en hel Del flere Penge, og naar Talen er om saadanne Ting, er vi Retsforbundsfolk i Virkeligheden i nogen Maade geraadet i en Samvittighedskonflikt — der er jo saa mange Tilfælde her i Livet, hvor Mennesker kommer i en Samvittighedskonflikt —, for paa den ene Side under vi de syge, de gamle og Invaliderne de allerbedste Kaar, men paa den anden Side er det ogsaa vor Overbevisning, at jo flere Penge man bruger til social Forsorg, desto mere virker det i Retning af fornyet Nød, navnlig i Form af fornyet Arbejdsløshed, og den fornyede Arbejdsløshed kræver igen fornyet Forsorg, og den fornyede Forsorg medfører igen fornyet Arbejdsløshed. Det vil sige, vi er kommet ind i en Svikmølle, hvoraf vi ikke kan komme ud; vi ser ingen Udvej af dette ad de Veje, man hidtil har betraadt.

Naar vi har den Opfattelse, vil De forstaa, at det bliver en Pine for os. Der er meget pinagtigt her i Danmark, som man naturligvis ikke kommer udenom, men her er vi, som sagt, i en Konflikt, som vi ikke kan løse ad den bestaaende Vej. Det beder jeg naturligvis alle danske Mennesker, ogsaa Lovgivere, om at overveje. Og saa kommer der det for os altid pinagtige, at selv om vi yder den mest mulige Forsorg, saa fører vi dog aldrig dem, der skal hjælpes, ud over Sultegrænsen. De bliver stadig staaende lige paa Sultegrænsen, længere kommer de aldrig.

Det vil være umuligt for noget Samfund at føre dem, der skal leve af Hjælp eller Understøttelse, ud over Sultegrænsen, og derfor staa vi igen med denne uøselige Konflikt: Mennesker kan hjælpes, ja, de skal hjælpes, naar det er nødvendigt, og paa den anden Side skulde de ogsaa hjælpes, saa de bliver socialt frigjort, men de kommer aldrig længere end til Sultegrænsen. Derfor maa vi prøve paa og spekulere over, hvordan vi kan komme ud derover, saa at Mennesker, i hvert Fald arbejdsføre Mennesker, ikke skal hjælpes ved Understøttelse. Men de syge, de gamle og Invaliderne skal jo altsaa

nu en Gang hjælpes. Men her er en Vanskelighed.

Maa jeg, forinden jeg slutter, have Lov til at sige, at der er visse Ting i Lovforslaget, der ser underlige ud, og deriblandt, synes jeg, er Nedsækningen af Invalidereenten. Ifølge de Oplysninger, der medfølger Forslaget, lever 50 pCt. af Invalidereentnyderne ude paa Landet, men Invalidereenten for Folk, der lever paa Landet, er nedskaaret for enlige Mænd til 504 Kr. og for enlige Kvinder til 468 Kr.

Jeg var ikke Medlem af dette høje Ting, den Gang Nedsækningens Lovene i 1927 var for, forelagte af den forrige Regering, men jeg noterer dog med Tilfredshed, at da der var Tale om at nedsækre Invalidereenten fra 800 til 540 Kr., stemte min Gruppe imod dette. Men nu kommer man her med en yderligere Nedsækning, for enlige Kvinder paa Landet til 468 Kr. og for enlige Mænd til 504 Kr.

Jeg har jo lidt vanskeligt ved at forstaa, hvordan en enlig Mand eller Kvinde kan leve af den Sum, selv om det er ude paa Landet. Men i det hele taget ser jeg ikke — og det har tidt været mig en Gaade —, hvorfor der skal være denne store Forskel paa Mennesker ude paa Landet og Mennesker i Provinskøbstæder og Mennesker i København. Her gør det en Forskel af ca. 200 Kr., om enlige Kvinder og Mænd bor i København eller de bor ude paa Landet. Det vil sige, i København faar man et Par Hundrede Kroner mere om Aaret, naar man er Invalid.

Jeg har aldrig rigtig kunnet se Berettigelsen af denne store Forskel, saa meget mere som den jo ikke hviler paa forsikringsmæssige Principper. Her er jo dog Tale om en Forsikring, hvortil man betaler sin Præmie, og der er det dog altid saaledes, at man for en bestemt Præmie opnaar en bestemt Ret. Men naar man nu betaler lige stor Præmie paa Landet og i Byerne, ser jeg ikke, hvorfor man ikke lige saa godt skal have den samme Ret.

Men for øvrigt er der et Spørgsmaal vedrørende Invalidereforsikring, som jeg kunde have ønsket var taget op. Lovforslaget gaar kun ud paa, naar en Mand er Invalid, at give ham nogle Penge. Han faar en ganske bestemt Sum Penge aarlig, og det kan vare ved Livet igennem, saa selv med de smaa Invaliderebidrag kommer en saadan Invalid til at koste Staten mellem 25 000 og 30 000 Kr. Jeg vil gerne med det samme stille et Spørgsmaal til den højtærede Socialminister.

Som bekendt arbejdes der rundt omkring i Verden paa at hjælpe Invaliderne